

Mamayev kurgan

Radůza

Obraz tvůj, maticčko, do Volhy spadnul
s tělem mým a celou mou rotou
břeh po něm k hladině sáhnul
krásný byl, tak možná proto

Obraz tvůj, to poslední, co zřel jsem
než mě objala kalná voda
měl Boha jsem prosit, nebo proklínat střelce
a já, tebe jsem volal

Dvě ženy v bolesti klečí
socha nad nimi meč obrací k nebi
modlí se, každá svou řečí
rozdíl mezi nimi jako by nikdy ani nebyl

Možná tvůj syn zabil mého syna
padá stín pod Mamayev kurgan
a vraha dětí tvých opláče matka jiná
vždyť krev je vždycky stejně rudá

Odpusť mi, odpouštím tobě
nevěděly jsme, že naši synové
dřív než my ulehnou v hrobě
a my jim rodíme stále nové a nové